

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci

žalobce: **M. Č.,**
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry

proti

žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje,**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2018, č. j. JMK 5992/2018, sp. zn. S-JMK 4010/2018/OD/No,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. **Žádnému z účastníků** se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Včas podanou žalobou žalobce napadal rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 7. 11. 2017, č. j. ODSČ-42647/17-40, jímž byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“), kterého se měl podle výroku rozhodnutí I. stupně dopustit žalobce tím, že dne 20. 5. 2017 při řízení motorového vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 56 km/hod.
2. Žalobce je přesvědčen, že jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou nepřezkoumatelná, neboť se správní orgán ani žalovaný nevypořádali ani s jednou z námitek žalobce a ani s jedním důkazním návrhem žalobce.
3. Žalobce uvedl, že ze strany II. a III. rozhodnutí správního orgánu I. stupně plyne, že správní orgán I. stupně vycházel při posuzování námitek žalobce z návodu k obsluze (dále též „návod“) použitého radarového rychloměru AD 9C (dále též „rychloměr“). Žalobce je toho názoru, že správní orgán I. stupně tímto zatížil své napadené rozhodnutí závažnou vadou nepřezkoumatelnosti, neboť hodnotil důkaz, který neprovedl a na základě tohoto neprovedeného důkazu vydal rozhodnutí, kterým žalobce shledal vinným a závažně ho tak zkrátil na jeho právech. Zástupce žalobce ve správním řízení byl naposledy nahlédnout do spisu ve věci dne 13. 10. 2017 a tohoto dne nebyl návod k obsluze součástí spisu. Žalobce dále již nebyl vyrozuměn o skutečnosti, že by byl spis jakkoliv rozšiřován. Tímto byl současně zkrácen na právu mít možnost seznámit se s každým podkladem rozhodnutí.
4. K obecné nezákonnosti hodnocení důkazu bez jeho provedení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 185/2014-40, kde NSS dospěl k závěru, že: *„Jde o pochybení soudu, jestliže odborný posudek věcně hodnotí, aniž by jej provedl k důkazu. Hodnocení důkazů bez jejich provedení soudem zakládá porušení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod v důsledku porušení zásady přímosti, dle níž dokazování provádí soud, který rozhoduje ve věci, a to při jednání, ke kterému předvolání účastníky řízení.“* Správní orgány přitom hodnotily Návod k obsluze a vycházely z něj při rozhodování, avšak neprovedly jej k důkazu.
5. Plně příslušný je na posuzovanou otázku rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2016, č. j. 7 As 27/2016-31 týkající se konkrétně návodu k obsluze: *„Pokud však tento „Návod k obsluze měřicího zařízení“ nebyl jako důkaz vůbec proveden (srov. str. 9 odst. 2 napadeného rozhodnutí), nemohly správní orgány konstatovat, že tento návod byl dodržen.“* Ke stejnému závěru došel i Krajský soud v Ostravě v rozsudku ze dne 13. 2. 2014, č. j. 58 A 33/2012-26: *„Jestliže správní orgán zákonnost použití laserového měřiče rychlosti motorového vozidla odůvodnil tím, že měření bylo prováděno v souladu s návodem na obsluhu, přičemž součástí spisu není tento návod, pak soud zruší*

správní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. z důvodu, že skutkový stav nemá oporu ve spise.“

6. Žalovaný se taktéž k námitkám žalobce nijak nevyjádřil a pouze potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
7. Žalobce je tak přesvědčen, že tato vada má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť nemá možnost posoudit, zda byly úvahy správního orgánu správné či nikoliv, čímž byl závažně krácen na svých právech.
8. Na výše uvedenou námitku tak úzce navazuje další žalobcová námitka, neboť napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti i v dalších částech. Žalobce ve svém vyjádření navrhl provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru. Tomuto návrhu obviněného nebylo vyhověno a správní orgán I. stupně ani neuvedl, proč tomuto návrhu nevyhověl a důkaz neprovedl. Stejně tak žalovaný tento návrh žalobce v napadeném rozhodnutí zcela ignoroval. Tato vada též zakládá zásadní nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Správní orgány jsou, pokud mu nevyhoví, povinny dostatečně odůvodnit každý návrh účastníka řízení na provedení důkazů. Shodný názor s obviněným sdílí i NSS, který toto vyjádřil například v rozsudku ze dne 13. 11. 2009, sp. zn. 5 As 29/2009, a to takto:
„Není na libovůli správního orgánu, jakým způsobem s návrhy účastníků na provedení důkazů naloží, neboť správní orgán sice není ve smyslu § 52 správního řádu povinen všechny důkazy navržené účastníky provést, pokud však některé z nich neprovede, musí v odůvodnění rozhodnutí uvést, proč se tak stalo. Správní orgán je oprávněn, ale i povinen odpovědně vážit, které důkazy je třeba provést, zda je potřebné stav dokazování doplnit a posuzovat odůvodněnost návrhů stran na doplnění dokazování. Zásada volného hodnocení důkazů neznamená, že by bylo rozhodujícímu orgánu dáno na výběr, který z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli a o které opře skutkové závěry a které opomene.“
9. Stejně tak i NSS obecněji judikoval v rozsudku ze dne 25. 6. 2015, č. j. 1 As 13/2015-295.
10. Žalobce je tedy přesvědčen, že tato vada napadeného rozhodnutí (i rozhodnutí správního orgánu I. stupně) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost a zkrátila žalobce na jeho právech, neboť správní orgán tak nemohl zjistit skutkový stav a nevypořádal jeho důkazní návrhy.
11. Žalobce ve svém vyjádření v řízení před správním orgánem I. stupně namítal, že ověření radaru zaniklo, neboť se na radaru nenacházely všechny úřední značky, které se na něm nacházet musí, neboť svědek Š., na otázku zmocněnce uvedl, že úřední značky na radaru kontroloval a následně uvedl, že na radaru viděl dvě úřední značky, ačkoliv se jich tam dle Návodu k obsluze i dle Ověřovacího listu v návaznosti na Certifikát o schválení typu rychloměru má být více.

12. Žalobce k prokázání toho, kolik úřední značek se musí nacházet na radaru, navrhol provedení důkazu – návodu k obsluze radaru a provedení důkazu – vyjádření certifikační autority – Českého metrologického institutu, neboť právě ten stanoví podmínky a způsob ověření rychloměrů.
13. Správní orgán I. stupně ani jeden z těchto důkazů neprovedl a ani se ve svém rozhodnutí nevypořádal s tím, proč je neprovedl, čímž své rozhodnutí opět zatížil vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalovaný tento stav pouze aproboval tím, že se s námitkami žalobce nevypořádal, navrhované důkazy neprovedl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
14. Co se týče přílehlé judikatury, tak se žalobce odkazuje na judikaturu výše citovanou, která je taktéž přílehlá.
15. Žalobce tak uzavírá, že žalovaný nejenže nevyvrátil jeho námitky ohledně absence úředních značek, ale ani se jimi dokonce ani nezabýval, stejně jako správní orgán I. stupně, čímž zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, a tímto bylo také zasaženo do jeho práva na spravedlivý proces.
16. Žalobce dále namítá, že se sdělením, které má být ve spisu na listu č. 26 (odkazováno na str. 2 rozhodnutí správního orgánu I. stupně), a dle kterého městská policie nezjistila žádné poškození rychloměru, nebyl nikterak seznámen a nebylo obsahem spisu dne 13. 10. 2017, kdy byl jeho zástupce nahlédnout do spisu, a proto se k němu nemohl vyjádřit. Zástupce žalobce si toho dne pořídil kompletní kopie spisového materiálu, který ve spise přibyl ode dne prvního ústního jednání ve věci a toto sdělení Městské policie Brno, které mělo být na listu č. 26, mezi spisovým materiálem nebylo. Žalobce v tomto odkázal na protokol o nahlížení do spisového materiálu, který je součástí spisu. Pokud by byla žalobci dána možnost se k podkladu vyjádřit, vyjádřil by se v tom smyslu, že je logické, že obecní policie subjektivně nezjistila poškození rychloměru, když strážník, který zjistil, že na rychloměru jsou pouze dvě úřední značky, namísto předepsaných šesti, tuto skutečnost nikomu neoznámil. Je přitom nesporné, že na rychloměru byly pouze dvě úřední značky, a je též faktem, který však správní orgán z neznámých důvodů žalobci neumožnil prokázat, že se při ověření na rychloměr umísťuje těchto úředních značek šest, jakož i to, že dle právního předpisu zaniká ověření rychloměru odstraněním úřední značky.
17. Tímto postupem, kdy správní orgán I. stupně hodnotil důkaz, se kterým žalobce nebyl seznámen a neměl možnost se k němu vyjádřit, bylo zasaženo do práv žalobce, neboť byly porušeny předpisy pro vedení řízení a to takovým způsobem, který měl vliv na zákonnost rozhodnutí.

18. Dále žalobce namítal, že došlo k měření rychlosti v zatáčce, což není návodem rychloměru povoleno a k prokázání svého tvrzení navrhoval provedení důkazu návodem k obsluze, originální fotografií z měření a ohledáním místa.
19. Žalovaný ani správní orgán I. stupně tuto námitku obviněného taktéž nijak nereflektovali a ani neprovedli, či neodůvodnili neprovedení navrhovaných důkazů, čímž zatížili napadené rozhodnutí další vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.
20. Tímto postupem žalovaného taktéž došlo k zásahu do práv obviněného, neboť mu bylo znemožněno prokázat, že měření rychlosti proběhlo v rozporu s předpisy, a tedy je nepřípustným důkazem.
21. Závěrem pak namítl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné i z toho důvodu, že správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí nespecifikoval, z jaké veškeré právní úpravy při rozhodování vycházel, a proto obviněný nemůže posoudit, zda rozhodl v souladu či v rozporu se zákonem, a proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné, což zavdává další důvod k jeho zrušení.
22. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje odkaz na ust. §§ 11, 12 a 79 zákona o přestupcích, ale výrok nespecifikuje, který zákon rozumí zákonem o přestupcích. Vzhledem k tomu, že přestupek měl být spáchán za účinnosti zákona č. 200/1990 Sb., ale řízení bylo vedeno již za účinnosti zákona č. 250/2016 Sb., tak žalobce není schopen seznat, dle kterého zákona bylo v jeho věci rozhodováno, což je zásadní vadou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kterou odvolací správní orgán jeho potvrzením aproboval.
23. Ust. § 68 odst. 2 správního řádu ukládá správnímu orgánu povinnost uvést právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Z rozhodnutí správního orgánu však toto nelze seznat, neboť je zatíženo vadou, která zasáhla do práv žalobce, neboť mu znemožnila se proti tomuto rozhodnutí účinně bránit.
24. Žalobce dále uvedl, že správnímu orgánu zaslal dne 18. 10. 2017 vyjádření, ve kterém uplatnil několik námitek (nesprávné nastavení rychloměru, zánik ověření rychloměru, nesprávné místo měření rychlosti) a několik důkazních návrhů (návod k obsluze rychloměru, vyjádření Českého metrologického institutu, ohledání místa měření, atd.) a správní orgány tyto návrhy žalobce vůbec nereflektovaly, čímž svá rozhodnutí zatížily vadou nepřezkoumatelnosti, proto žalobce žádá zrušení napadených rozhodnutí.
25. Vzhledem k tomu, že správní orgány vůbec nereflektovaly vyjádření žalobce, tak žalobce považuje za možné, že se toto vyjádření nestalo vůbec součástí spisového materiálu. Proto, z právní opatrnosti dokládal printscreen dokazující odeslání a přijetí předmětného vyjádření a navrhoval, aby v případě, že bude o existenci

vyjádření žalobce ve spisu pochybnost, byl soudem vyzván a tyto důkazy doplnil v originálním formátu na CD nosiči.

26. Dále žalobce a jeho právní zástupce kontinuálně zastávají názor, že dřívější úprava účinná do 30. 6. 2017, tj. ust. § 39 odst. 3 písm. d) a e) Směrnice č. 39/2011, Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu, neměla oporu v zákonech a ústavních zákonech, tedy, že pokud si to právní zástupci a advokáti nepřejí, neměla by být jejich jména a příjmení, včetně sídla, vyvěšována na webu Nejvyššího správního soudu v souvislosti s konkrétními kauzami.
27. Obdobně nepovažuje žalobce a ani jeho právní zástupce za dostatečně ústavně konformní novou právní úpravu, a to Směrnici č. 3/2017, Kancelářského a spisového řádu Nejvyššího správního soudu, která v ust. § 130 odst. 1 ponechává rozsah anonymizace zveřejňovaného rozhodnutí na závěrečný referát soudce, resp. úvahu soudce bez dostatečně vymezených kritérií a bez zákonné opory pro tuto činnost soudce mající patrně mít charakter výkonu soudcovské činnosti.
28. Žalobci a právnímu zástupci není znám výslovně stanovený opravný prostředek proti takovému postupu Nejvyššího správního soudu, resp. referátu soudce, přesněji účinkům pokynu soudce k rozsahu anonymizace rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Faktickou anonymizaci budou podle odhadu žalobce a právního zástupce reálně činit podle pokynu soudce pracovníci odborného aparátu Nejvyššího správního soudu.
29. Právnímu zástupci se jedná o to, aby za situace, že vystupuje v roce 2017 ve stovkách případů před soudy pro věci správního soudnictví, a účastní se osobně jednání zakončenými soudními rozhodnutími, aby z jednoho webu Nejvyššího správního soudu spravovaného veřejnou mocí nebylo dohledatelné, kdy a kde advokát v roce 2017 byl, tj. časový pracovní program advokáta, neboť pokud nejsou rozhodnutí krajských soudů a Nejvyššího správního soudu plně anonymizována, lze z webu Nejvyššího správního soudu dohledat ze strany veřejnosti a orgánů veřejné moci kdy, tj. jakého data a kde, tj. v jakém městě, u kterého soudu pro věci správního soudnictví advokát vlastně byl, přičemž takovýto časový přehled pohybu advokáta po České republice je věcí soukromou, která by neměla být zveřejňována.
30. Advokát má rovněž zájem jako soukromoprávní osoba vyvarovat se rizika, aby byl ze strany veřejnosti ztotožňován se svým klientem, jak se někdy u neinformované veřejnosti obecně děje. Předmětem úpravy kancelářského a spisového řádu ostatně ani nemá být publikace rozhodnutí na webu soudu, pokud pro to není zákonný podklad. Žalobce a právní zástupce se dovolávají práva být zapomenuti a navrhuji, aby na jejich žádost bylo aplikováno nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) přímo použitelné ode dne 25. 5. 2018, publikováno v Úředním věstníku Evropské unie dne 4. 5. 2016, svazek 59.

31. Žalobce tedy navrhoval, aby rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 1. 2018, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7. 11. 2017 bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
32. Žalobce také požadoval, aby soud závázal žalovaného zaplatit žalobci vzniklé mu náklady řízení.
33. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí, napadené rozhodnutí považuje za správné a odůvodněné. Je toho názoru, že on, jakož i Magistrát města Brna, odbor dopravněsprávních činností při svém rozhodování postupovali zcela v souladu s platnou právní úpravou.
34. Dále uvedl, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Co se námitky a důkazních návrhů týče, žalovaný sdělil, že dle spisového materiálu procesní aktivita žalobce spočívala v tom, že se prostřednictvím zmocněnce účastnil ústního jednání, kde kladl otázky svědkovi – zasahujícímu strážníkovi, následně se písemně vyjádřil dne 29. 7. 2017, kdy uvedl, že Městská policie Brno neměla oprávnění provádět měření v souladu s ust. § 79a zákona č. 361/2000 Sb., neboť dle tohoto ustanovení může obecní policie měřit pouze na místech určených Policií ČR. Následně je ve spisovém materiálu obsaženo blanketní odvolání ze dne 5. 12. 2017, které bylo doplněno dne 21. 1. 2018, tedy až po vydání rozhodnutí žalovaného. Ve spisovém materiálu pak není založen žádný dokument ze dne 18. 10. 2017, o kterém se žalobce zmiňuje poprvé v žalobě, což budí dojem, že se jedná o účelový postup. Správní orgán I. stupně pak s ohledem na námitky žalobce vznesené v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně obstaral vyjádření Městské policie Brno ohledně skutečnosti, že měřič v době měření neměl poškozené úřední značky na v tomto případě použitém měřidle, seznam míst určených Policií ČR pro měření rychlosti Městskou policií Brno a situační plánec a foto místa měření z aplikace Mapy Google a Mapy CZ. Žalobce v průběhu řízení před správním orgánem netvrdil, že měřicí zařízení mělo poškozené úřední značky a ani ničím nedoložil, proč by tomu tak mělo být. Z fotografie místa měření pak vyplývá, že proběhlo v rovném úseku, ne v zatáčce, jak uvádí žalobce, a místo měření bylo v souladu s ust. 79a zákona č. 361/2000 Sb., určené Policií ČR, tedy Městská policie Brno byla na tomto místě oprávněna měřit rychlost vozidel. Z úředního záznamu o nahlížení na spis není patrné, že by ke dni 13. 10. 2017 nebylo vyjádření Městské policie Brno součástí spisového materiálu.
35. K námitce žalobce, že správní orgán I. stupně při rozhodování vycházel z návodu k obsluze, který nebyl proveden jako důkaz, žalovaný předně uvedl, že návod k obsluze je volně dostupný na internetu, přičemž vzhledem k osobě zmocněnce, který zastupoval žalobce před správním orgánem, lze důvodně očekávat, že tento je s touto skutečností obeznámen. Dále je třeba upozornit na to, že skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností i bez pasáže, která cituje část návodu k obsluze rychloměru. Skutečnosti týkající se funkcí, které plní měřicí jednotka a jednotlivých fází měření nejsou v řízení o přestupku, kterého se dopustil žalobce,

spornými. Žalovaný se domnívá, že výše uvedené informace týkající se měření byly správním orgánem I. stupně zmíněny až nadbytečně, nicméně toto v kontextu dalších skutečností nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí. Důvody, pro které by měl být v řízení návod k obsluze měřícího zařízení, žalobce ničím nepodložil. Námitky žalobce navíc byly žalovanému doručeny až v době, kdy rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci, tento postup považuje žalovaný za účelový až obstrukční.

36. Žalobce namítá, že z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně není patrné, zda bylo rozhodováno dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, nebo dle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, když je v rozhodnutí uvedeno pouze zákon o přestupcích. Žalovaný se domnívá, že z rozhodnutí je naprosto zřejmé, že bylo rozhodováno dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění účinném v době spáchání přestupku. I přes skutečnost, že správní orgán I. stupně celý název zákona ve svém rozhodnutí neuvedl a nahradil je zkratkou zákon o přestupcích. Na str. 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně je pak uveden i zákon č. 250/2016 Sb., který správní orgán I. stupně zkracuje na zákon o odpovědnosti za přestupky. Žalovaný se dále domnívá, že i kdyby z prvostupňového rozhodnutí nebylo patrné, podle jakého zákona bylo v řízení postupováno, je tato nejasnost zhojena v rozhodnutí žalovaného, kde je uveden celý název zákona o přestupcích a o jaké jeho znění se jedná. Řízení o přestupku bylo s žalobcem zahájeno dne 27. 6. 2017 doručením oznámení o zahájení řízení žalobci, tedy řízení bylo zahájeno ještě před nabytím účinnosti zákona č. 250/2016 Sb.
37. Žalovaný má za to, že postupoval správně, když se s rozhodnutím Magistrátu města Brna ze dne 7. 11. 2017 ztotožnil a dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu ho potvrdil a odvolání žalobce zamítl.
38. S ohledem na shora uvedené skutečnosti navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
39. Ze správního spisu soud zjistil pro posouzení věci tyto podstatné skutečnosti.
40. Městská policie Brno oznamovala Magistrátu města Brna, odboru dopravněsprávních činností spáchání přestupku žalobcem, součástí oznámení je úřední záznam o podezření ze spáchání přestupku v dopravě, oznámení přestupku a Záznam o přestupku, z nichž vyplývá, že z přestupkového jednání – překročení nejvyšší dovolené rychlosti je podezřelý M. Č., kdy přestupkové jednání bylo zjištěno dne 20. 5. 2017, kdy mu byla naměřena v čase 10:33:01 hod. rychlost 110 km/hod. v místě, kde je předepsaná zákonná rychlost 50 km/hod. a to v Brně-Bohunicích, na ulici Lány 56, kdy měreno bylo zařízením výrobního čísla 06/022, měřící zařízení nastavil M. Š., svědkem měření byl M. K., přičemž se jednalo o vozidlo Kia CEED, RZ:, v záznamu o přestupku na fotografii je zachyceno měřené vozidlo, s registrační značkou Součástí spisu MP Brno je ověřovací list č. 164/16 týkající se silničního radarového rychloměru AD9C, kterým byla

rychlost vozidla měřena, přičemž bylo z ověřovacího listu zjištěno, že tento byl platný, platnost ověření končila dnem 7. 9. 2017. Dále je pak součástí spisu MP Osvědčení operátora č. 30/DI-2013, z něhož vyplývalo, že M. Š. absolvoval ve dne 2. 5. 2013 až 3. 5. 2013 odbornou přípravu operátorů pro užívání a údržbu silničních rychloměrů typu RAMER 7, AD9. Ukončeno závěrečnou zkouškou s výsledkem: prospěl. V Osvědčení pak uvedeno, že toto opravňuje jmenovaného k používání měřičů rychlosti RAMER7 a AD9 ve všech modifikacích uvedených ve schválení typu. Dále je zde výpis z evidenční karty řidiče M. Č., z něhož vyplynulo, že k datu 14. 6. 2017 se jednalo o řidiče, který měl stav bodového hodnocení – 9 bodů a který se k uvedenému datu dopustil 14 přestupků. Dne 21. 6. 2017 oznamoval Magistrát města Brna (dále jen „správní orgán I. stupně“) žalobci zahájení správního řízení o přestupku a předvolal ho k jednání na den 20. 7. 2017. Na stejný den i stejnou hodinu předvolal současně svědka M. Š. Žalobce pak založil do spisu plnou moc, kterou zplnomocnil V. Z. k nahlížení do spisové dokumentace v uvedené přestupkové věci, datum plné moci 18. 7. 2017. Dne 19. 7. 2017 se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně tento zmocněnec žalobce, nahlédl do spisového materiálu, byly pořízeny fotokopie spisu, kterou si zmocněnec převzal. V té době měl spis celkem 13 listů.

41. Dne 20. 7. 2017 se konalo ústní jednání o uvedeném přestupku u Magistrátu města Brna, kterého se zúčastnil zmocněnec žalobce i předvolaný svědek M. Š.
42. Svědek Š. k věci uvedl, že místo měření bylo vybráno ze seznamu míst určených Policií ČR, na místě jsou zastávky MHD a přechod pro chodce. Hlídka přijela na ulici a postavili vozidlo souběžně s vozovkou. Zaměřili radar pomocí výtyčky a těch záměrných bodů, které mají na sklech vozidla. Svědek zapnul radar, provedl kontrolní měření, nastavil jas a další veličiny, hlava radaru a kamera byly v aretované poloze. Svědek udělal pár zkušebních snímků. Poté, co bylo vše v pořádku, tak zapnul ostré měření. Projelo vozidlo a radar zaznamenal na tabletu vozidlo s jeho rychlostí. Hlídka se za ním rozjela, zapnuli majáky a s nápisem STOP, vozidlo zastavili na bezpečném místě. Vozidlo bylo neustále pod dohledem. Svědek dále uvedl, že při měření nenastalo nic neobvyklého, nic co by vybočovalo z „normálu“. Zmocněnec měl pak možnost klást svědkovi dotazy, což také činil a z odpovědi svědka na dotazy vyplynulo, že hlava radaru a kamera byla v aretované poloze, baterie se neodpojovala, radarová hlava nebyla sundávána, kamera se demontuje až po ukončení měření. Dále sdělil, že se musí měřit na rovině, v zatáčce se neměří. Dále pak uvedl, že po každém měření se hlídka vrátí na místo měření a znovu provedou zaměření polohy vozidla dle návodu a všechno to, co popisoval na začátku. S výtyčkou mu pomáhal kolega, ostatní dělal sám. Dále uvedl, že před započítáním měření kontroloval na radaru úřední značky, viděl tam dvě značky. Měření prováděl s kolegou, jehož jméno je uvedeno v úředním záznamu a dále sdělil, že pokud není napsán žádný svědek v oznámení přestupku, tak byl řidič ve vozidle sám, počásí si nepamatuje.

43. U tohoto jednání byly čteny také listiny založené ve spise. Zmocněnec byl poučen po skončení jednání, že se může před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit k podkladům rozhodnutí v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu. Sdělil, že se vyjádří do 5 dnů.
44. Dne 21. 7. 2017 na dotaz správního orgánu odpovídala Městská policie Brno a vedoucí Inspekce ředitele MP Brno, která sdělila k dotazu, zda došlo v období od 20. 4. 2017 do 20. 7. 2017 k poškození, odstranění nebo znehodnocení úřední značky na měřidle AD9 C, výrobní číslo 06/0022, popř. zda došlo k poškození služebního vozidla, kde je měřicí zařízení instalováno. Městská policie Brno sdělila, že neeviduje jakoukoliv škodní událost, týkající se poškození úřední značky na měřidle AD9C, jakož i měřidla samotného, stejně jako služebního vozidla, kde je měřidlo nainstalováno.
45. Dne 2. 8. 2017 zasílal správní orgán I. stupně zmocněnci žalobce předvolání k ústnímu jednání ve věci uvedeného přestupku na den 23. 8. 2017 (vlozeno do schránky Asociace pro poskytování právní ochrany 2.8.), přičemž sděluje tomuto, že vzhledem k písemnému vyjádření zmocněnce byl spis doplněn a k doplnění dokazování správní orgán nařizuje ústní jednání na den 23. 8. 2017, v 8:30 hod. V tomto předvolání byl zároveň poučen dle ust. § 36, § 38, § 52, § 73, § 59, § 33, § 60, § 62 a § 63 správního řádu a dále dle ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a do spisu byl založen soupis míst, ve kterých může MP Brno provádět měření rychlosti dle § 79a silničního zákona.
46. Soud uvádí, že z výpisu míst k měření vyplývá, že je mezi nimi mj. i ulice Lány – od ulice Bohuňova po ulici Bohunická, kde předepsaná rychlost je 50 km/hod. a za tímto se pak nachází podklad, z něhož vyplývá, jaké radarové měřiče rychlosti Městská policie v Brně používá a jak měření probíhá.
47. Opětovně byl tak s ohledem na doplnění dokazování předvolán k dalšímu nařízenému jednání zmocněnec žalobce – Asociace pro poskytování právní ochrany na den 3. 10. 2017, když ve spise se nachází fotografie z prováděného místa měření, kdy na fotografii č. 1 je viditelně silnice označena názvem Lány, přičemž pod těmito fotografiemi je mapa uvedeného místa měření.
48. Dále se pak ve spise nachází Historie počasí v Brně/Tuřany dne 20. 5. 2017, z něhož lze vysledovat, jaké bylo v průběhu uvedeného dne, v jednotlivých hodinách ve městě Brně počasí.
49. Dne 3. 10. 2017 se k nařízenému jednání zmocněnec žalobce nedostavil, byla provedena rekapitulace provedených důkazů a provedeny důkazy nové (dokazování provedeno čtením a zhlédnutím listin spisového materiálu, které jsou v protokolu uvedeny).
50. Na č.l. 39 spisu správního orgánu I. stupně se nachází úřední záznam o nahlížení do spisu. Z něho vyplývá, že dne 13. 10. 2017 se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil

V. Z., zmocněnec žalobce, požádal o nahlédnutí do spisu sp. zn. ODSČ-42647/17-RO/PŘ, dále v záznamu uvedeno, že jmenovanému byl předložen kompletní spisový materiál, byly pořízeny fotokopie listů spisů: 31, 32, 34-38, které si zmocněnec převzal.

51. Dne 7. 11. 2017 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, kterým byl uznán žalobce vinen tím, že dne 20. 5. 2017 v 10:33:01 hod. při řízení motorového vozidla tovární značky KIA, RZ: (dále jen „vozidlo“), v v blízkosti č. or. ..., překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci. V úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod., byla vozidlu naměřena rychlost 110 km/hod. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení $\pm 3\%$ byla tedy vozidlu jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 106 km/hod. Nejvyšší povolenou rychlost tedy obviněný překročil o 56 km/hod. Tímto jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se z nedbalosti dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Za to se mu podle ust. § 125c odst. 5 písm. d), odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu v souladu ust. § 11 a § 12 zákona o přestupcích ukládá pokuta v částce 5.500 Kč, a zákaz činnosti řízení všech motorových vozidel na dobu 7 měsíců ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále byl zavázán k povinnosti nahradit náklady řízení v částce 1.000 Kč.
52. Z odůvodnění rozhodnutí, z listinných důkazů založených ve správním spise a z výpovědi svědka vyplývá, že vozidlo tovární značky KIA, RZ: bylo dne 20. 5. 2017 v 10:33:01 měřeno a následně zastaveno hlídkou MP Brno v 10:34 hod. v Brně na křižovatce ulic Lány a Arménská. Při následné kontrole byl jako řidič vozidla zjištěn obviněný. Skutečnost, že obviněný při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost, byla prokázána Záznamem o přestupku (list č. 4) – výstupu z měřicího zařízení č. 06/0022, č. snímku 38708. Tento záznam obsahuje celkem 3 fotografie, přičemž je na nich zachyceno vozidlo RZ: jedoucí ve směru k měřicímu zařízení. Vozidlo je zachyceno uprostřed snímku v obvyklé poloze. To prokazuje správné nastavení rychloměru a vyloučení rušivých vlivů, při jejichž působení je vozidlo na snímku zachyceno pouze okrajově nebo vůbec. Z fotografie místa, založených ve spise, bylo zjištěno, že žádné odrazové plochy, které by mohly způsobit chybu měření, se na místě nenacházejí. Z výpovědi svědka i úředního záznamu je zřejmé, že místo měření bylo pro MP Brno určeno Policií ČR, což je skutečnost uvedená na oficiálních stránkách MP Brno (<http://www.mpb.cz/mereni-rychlosti>), ze kterého plyne, že MP Brno provádí měření rychlosti na ulici Lány, v úseku měření je stanovena nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod., a důvodem k měření rychlosti je výskyt zastávek MHD, zvýšený pohyb cyklistů, přechody a stížnosti občanů. Ověřovací list radaru č. 164/16 ze dne 8. 9. 2016 dokládá, že rychloměr byl ověřen a lze jej používat k měření rychlosti. Proškolení obsluhy radaru je doloženo na listu č. 6. Provedenému měření rychlosti přikládá správní orgán maximální míru věrohodnosti, protože neshledává důvody k jeho zpochybnění. Na základě provedených výše popsanych důkazů dospěl správní orgán k závěru, že obviněný v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročil nejvyšší

dovolenou rychlost v obci o 40 m/hod. a více a dopustil se tak přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Každý účastník je povinen řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích, řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace; své chování přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně-technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu. Řidič je povinen věnovat se plně řízení vozidla nebo jízdě na zviřeti a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích. Neznalost zákona neomlouvá. Řidič projíždějící okolo domovní zástavby měl a mohl vědět, že se pohybuje v obci, tedy na místě, kde je zákonem omezená rychlost jízdy na 50 km/hod. a že její překročení je přestupkem. Tuto znalost nabyl složením zkoušky a nabytím řidičského oprávnění. Měl jak znalost, tak možnost řídit se pravidly silničního provozu a pokud tak neučinil, pak je to jeho nedbalost, za kterou je odpovědný.

53. Proti uvedenému rozhodnutí žalobce podal blanketní odvolání, načež byl vyzván správním orgánem I. stupně k jeho doplnění do sedmi kalendářních dnů tak, aby odvolání mělo náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a obsahovalo údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo.
54. Na tuto výzvu žalobce nereagoval, odvolání nedoplnil, a proto žalovaný dne 11. 1. 2018 vydal rozhodnutí. Rozhodl tak, že dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, se odvolání obviněného proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 7. 11. 2017 zamítá a rozhodnutí uvedeného správního orgánu se potvrzuje.
55. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplynulo, že se skutkovými zjištěními správního orgánu I. stupně i s právním hodnocením správního orgánu I. stupně žalovaný souhlasil, včetně rozhodnutí o uložení sankce.

Posouzení věci krajským soudem

56. Žaloba není důvodná.
57. K jednotlivým žalobním bodům soud uvádí, že nepokládá rozhodnutí žalovaného, ani předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelné, neboť z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zcela jednoznačně seznatelné, kdo se přestupkového jednání dopustil, kterého dne k přestupkovému jednání došlo, na jaké ulici a před jakým číslem orientačním domu na ulici Lány došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, bylo uvedeno, jaká je povolená rychlost v daném úseku, jaká rychlost byla vozidlu naměřena, přičemž bylo uvedeno, že přestupkové jednání správní orgán hodnotí jako jednání, kterého se žalobce dopustil

z nedbalosti. Uvedeno, jaké zákonné ustanovení, kterého zákona porušil, jakého přestupku, podle jakého zákonného ustanovení se dopustil, a bylo také uvedeno, dle jakých zákonných ustanovení se žalobci ukládá sankce a v jaké výši.

58. Výrok rozhodnutí správního orgánu tedy obsahuje vše, co má dle ust. § 68 odst. 2 správního řádu obsahovat a také odůvodnění rozhodnutí je v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu.
59. Pokud jde o žalobce, jeho zmocněnec se zúčastnil ústního jednání dne 20. 7., poté se k věci vyjádřil zmocněnec žalobce dne 31. 7. 2017, kdy pouze namítal, že měření rychlosti Městskou policií na ulici Lány 56 neproběhlo v souladu s ust. § 79a věta druhá silničního zákona, k ničemu jinému se nevyjádřil. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal sice odvolání, odvolání však bylo pouze blanketní a přes výzvu nebylo doplněno, takže žalovaný postupoval dle názoru soudu přesně v souladu s ust. § 89 odst. 2 správního řádu, kdy odvolací orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Takto žalovaný postupoval, žádné odvolací námítky žalobce nesdělil, proto bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně přezkoumáno přesně v souladu s ust. § 89 odst. 2 věta první správní řád.
60. Tato žalobní námitka tedy důvodná není.
61. Pokud jde o další dvě žalobní námítky, týkaly se toho, že žalobce namítal, že správní orgán I. stupně vycházel při posuzování námitek žalobce z návodu k obsluze rychloměru, přičemž důkaz tímto návodem proveden nebyl, což je v rozporu se zákonem i judikaturou Nejvyššího správního soudu, když toto způsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí, když dle návrhu žalobce na provedení důkazu návodem k obsluze rychloměru provedeno nebylo.
62. Soud na tomto místě uvádí, že dle jeho názoru nebylo potřeba provádět důkaz návodem k obsluze, neboť návod k obsluze zmocněnec žalobce (Spolek asociace pro poskytování právní ochrany z.s.) dojistě zná, neboť byl ustanoven mj. k rozšiřování právního povědomí, zastupování atd., když je zřejmé, že zastupuje své klienty v přestupkových řízeních a navíc, návod k obsluze silničních rychloměrů je dostupný na internetu. Soud se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného v tom, že ze strany správního orgánu I. stupně nebylo potřeba citovat z návodu k obsluze uvedeného silničního rychloměru. Přesto, že nebyl proveden důkaz citace z návodu, je soudu zcela zřejmé, že měření bylo prováděno v souladu s návodem k obsluze příslušného rychloměru. Vyplývá to zejména z ověřovacího listu silničního radarového rychloměru AD9 C, který byl pro měření použit a který v době měření rychlosti byl platným měřidlem, dále to vyplývá z osvědčení operátora č. 30/DI-2013. Z něho plyne, že M. Š., který měření prováděl, absolvoval odbornou přípravu operátorů pro užívání a údržbu silničních rychloměrů RAMER 7, AD9 a také z výpovědi jmenovaného M. Š., který byl u správního orgánu vyslýchán jako svědek a o jeho výpovědi není ze strany soudu důvodu pochybovat. Není tedy žádná pochybnost o tom, že rychloměr byl správně nastaven, že měření proběhlo

v souladu s návodem k obsluze, aniž by bylo třeba ze strany správního orgánu provádět dokazování předmětným návodem k obsluze. Soud tedy uzavírá tuto námitku tak, že jednak z listinných důkazů založených ve spise, tak zejména z výpovědi svědka M. Š. vyplynulo, že měření bylo prováděno zákonným způsobem, tedy způsobem, který byl v souladu s návodem k obsluze.

63. Tuto námitku žalobce tedy soud pokládá za nedůvodnou.
64. Další žalobní námitka žalobce, která spočívala v tom, že ověření silničního radaru zaniklo, neboť se na něm nenacházely všechny úřední značky, které se na něm nacházet musí, jak vyplývá z návodu k obsluze. Dle jeho názoru z výpovědi svědka Š. je zřejmé, že radar neobsahoval plný počet úředních značek, takže radar nebyl dle žalobce schopen řádného měření a navíc žalobce poukázal, že pokud jde o sdělení Městské policie Brno, která se nacházela na č.l. 26, s tímto nebyl zmocněnec žalobce seznámen, neboť 13. 10. 2017, kdy přišel nahlédnout do spisu, se ve správním spise toto sdělení nenacházelo a zmocněnec se tedy k němu nemohl vyjádřit.
65. Krajský soud uvádí, že tuto námitku za důvodnou nepokládá, neboť správní orgán I. stupně v průběhu správního řízení si namítanou skutečnost ověřoval a to dotazem na Městskou policii Brno, kdy tato dne 21. 7. 2017 (doručeno Magistrátu města Brna 24. 7. 2017), a to vedoucí inspekce ředitele Městské policie Brno sdělil, že Městská policie Brno neeviduje jakoukoli škodní událost, týkající se poškození úřední značky na měřidle AD9, jakož i měřidla samotného, stejně jako služebního vozidla, kde je měřidlo nainstalováno, a to v období od 20. 4. 2017 do 20. 7. 2017.
66. Soud uvádí, že toto sdělení Městské policie Brno je založeno ve správním spise na čl. 26.
67. Ze správního spisu vyplývá, že 13. 10. 2017 se dostavil zmocněnec žalobce na Magistrát města Brna, odbor dopravněsprávních činností a žádal o nahlédnutí do spisu sp. zn. ODSČ-42647/17-RO/Př, kdy uvedeno, že mu byl předložen kompletní spisový materiál a byly pořízeny fotokopie listů spisu 31, 32, 34-38, které si zmocněnec převzal.
68. Soud pokládá námitku žalobce, že se nemohl seznámit se sdělením městské policie ze dne 21. 7. 2017, založené na čl. 26 správního spisu za pravdivé, neboť uvedené sdělení MP Brno bylo doručeno správnímu orgánu 24. 7. 2017, zmocněnec žalobce se seznámil s obsahem správního spisu, tedy se všemi listinami v něm založenými do dne 13. 10. 2017, tedy dozajista se seznámil i se sdělením Městské policie Brno z 21. 7. 2017 a pokud byly pořízeny kopie listů spisu 31, 32, 34-38, které si zmocněnec převzal, dle názoru soudu se jednoznačně jednalo o kopie listů spisu, které si zmocněnec vyžádal a nic nenasvědčuje tomu, že zpráva městské policie z 21. 7. 2017 by byla založena do správního spisu až po datu 13. 10. 2017 a soud ani nevidí důvod, proč by tomu tak ze strany správního orgánu bylo, tedy

proč by správní orgán měl problém s tím, aby se žalobce či jeho zmocněnec s tímto sdělením městské policie seznámili.

69. Pokud jde o uvedené sdělení městské policie z 21. 7. 2017, z něho zcela jednoznačně vyplývá, že městská policie neeviduje žádné poškození měřidla, které měřilo rychlost vozidla žalobce 20. 5. 2017, ani poškození úřední značky ani poškození služebního vozidla, kde je měřidlo nainstalováno.
70. Soud nepochybuje o pravdivosti tohoto sdělení, nevidí žádný důvod, proč by ředitelství Městské policie Brno podávalo nepravdivou informaci a ztotožňuje se se stanoviskem správních orgánů v tom, že bylo měřeno rychloměrem, který byl ověřen, měl tedy platnost k datu 20. 5. 2017 a tento rychloměr nijak poškozen nebyl.
71. Pokud pak jde o další námitku, tedy k místu měření, měření probíhalo v rozporu s návodem k obsluze, neboť bylo měřeno v zatáčce, což není návodem povoleno. Ani s touto žalobní námitkou se soud neztotožňuje, neboť nic takového prokázáno nebylo. Naopak ze Záznamu o přestupku dne 20. 5. 2017, ale i z výpovědi svědka M. Š. jednoznačně vyplynulo, že měření probíhalo v rovném úseku, nikoliv v zatáčce, jak tvrdí žalobce, a toto také vyplývá z přiložené fotografie, založené ve správním spise na č.l. 34 a č.l. 35. Bylo by naprosto nelogické, aby měření rychlosti vozidel probíhalo v zatáčce, když to návod k obsluze nedovoluje, tedy nedávalo by žádnou logiku, aby v místě – v zatáčce – bylo městskou policií měřeno. Soud zdůrazňuje, že skutečně žalobce neprokázal, že měření by probíhalo v zatáčce. Tato žalobní námitka důvodná není.
72. Pokud jde o další žalobní námitku, kdy žalobce uváděl, že z výroku prvostupňového rozhodnutí není seznatelné, který zákon o přestupcích při rozhodování o věci byl použit, neboť ve výroku rozhodnutí se uvádí pouze §§ 11, 12 a 79 zákona o přestupcích, když přestupek měl být spáchán za účinnosti zákona č. 200/1990 Sb., ale řízení bylo vedeno již za účinnosti zákona č. 250/2016 Sb.
73. Soud tuto námitku za důvodnou nepokládá, je sice pravdou, že v prvostupňovém rozhodnutí není vysloveně uveden odkaz na zákon č. 200/1990 Sb., ale pouze označení zákon o přestupcích, když je dle názoru soudu zcela evidentní, že řízení probíhalo podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, neboť přestupek byl spáchán v době účinnosti tohoto zákona a pozdější zák. č. 250/2016 Sb., není označen jako zákon o přestupcích, ale jako zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich.
74. Soud uvádí, že zmocněnci žalobce muselo být z textu výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně zcela jednoznačné, že řízení bylo vedeno podle zákona o přestupcích č. 200/1990 Sb., přestože, jak soud již uvedl, je ve výroku uvedeno pouze „zákon o přestupcích“, neboť zákon č. 200/1990 Sb. je zákon o přestupcích, kdežto zákona č. 250/2016 Sb. je označen jako zákon o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a i odvolací orgán, tedy žalovaný ve svém rozhodnutí, v jeho

odůvodnění, vysloveně uvádí „zákon o přestupcích“, takže je evidentní i z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, že řízení bylo vedeno podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. To, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí je uvedeno pouze „zákon o přestupcích“ a není tam uvedeno i jeho číslo, tedy č. 200/1990 Sb., rozhodně nezpůsobuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí, neboť jak soud uvádí, jak z výroku prvostupňového rozhodnutí, tak odůvodnění rozhodnutí žalované vyplývá, že řízení bylo vedeno podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

75. Pokud pak jde o poslední žalobní námitku týkající se nesouhlasu se zveřejňováním osobních údajů, soud ani tuto námitku za důvodnou nepokládá.
76. K anonymizaci rozhodnutí ve věci zdejší soud odkazuje na vyslovení právního názoru Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017-145, se kterým se ztotožňuje. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení uvedl, že zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 39 Směrnice č. 9/2011, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 1. 2012. Podle odst. 1 písm. a) citovaného ustanovení anonymizaci podléhá u fyzických osob jméno, příjmení, bydliště, datum narození, rodné číslo, citlivé údaje podle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, jakož i veškeré další údaje, podle nichž by bylo fyzickou osobu možno identifikovat. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle zdejšího soudu údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Ve vztahu ke zveřejnění údajů o advokátovi lze odkázat na odst. 3 citovaného ustanovení, podle kterého anonymizaci zejména nepodléhají: b) údaje o právnických osobách soukromého nebo veřejného práva; jména a příjmení členů jejich statutárních orgánů (odstraní se pouze případné údaje soukromého charakteru vztahující se k těmto osobám), d) jména a příjmení zástupců účastníků řízení a zástupců osob zúčastněných na řízení, vyjma jmen a příjmení zákonných zástupců a obecných zmocněnců, e) jména a příjmení advokátů, státních zástupců, notářů, soudních exekutorů, znalců, tlumočnicků a daňových poradců, nejsou-li účastníky řízení.
77. Jak již Nejvyšší správní soud uvedl např. v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012-29 (jakkoliv se rozsudek týkal poskytování informací, argumenty v něm vyslovené lze přiměřeně použít také v této věci), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupování klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem nejsou iniciály advokáta a jeho sídla, které je již ze své povahy údajem veřejným. S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že způsob, jakým zdejší soud standardně zveřejňuje anonymizované verze svých rozhodnutí, neporušuje ani v této věci právo na

ochranu osobních údajů či soukromí žalobce a nebo Mgr. V. V. Pokud se Mgr. V. V. cítí být „*sekundárně viktimizován*“, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení.

78. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné a proto žalobu podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.
79. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 12. prosince 2018

JUDr. Jana Kubenová
samosoudkyně